

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штамарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штамарији А. Пајевића у Новом Саду.

ПРВИ УСТАВНИ ИЗБОРИ У КРАЈИНИ.

Ко ће пребројат' ране нам љуте,
Прегледат' море крви просуте!
Чија се душа сећат' не жаца:
Где леже кости наших отаца!
Стотине лета тешка наслеђа, —
Ми никад пушке скинули с леђа.
И нигде плоче над нашим гробом,
Јер шанчеве смо пунили собом.
У сваки покољ браћу нам слаше, —
Е, то је повест прошлости наше.

А сад се вели да зора свити,
Да с равним правом народма хити;
И крајишника први пут зове
На ново поље, у борбе нове
Да своје боле пред светом рече,
Да буде ковач сам своје среће.
— Ко не би радо у нов свет ступ'о!
Ох, то смо право платили скупо.

На први поглед шта виде очи:
Црква се наша с халама бочи;
На име српско дигли се мачи;
Писмо се наше ногама тлачи;
На школе наше камен се ваља,
Од српске свести граде богаља.
— Ал нека, само кад зора свити;
Крајишник уме још јунак бити.

Па збогом ноћи, дуга и тавна,

А добро дошла борбо уставна!
Што ј' вековима умео мрети,
Крајишник сада на избор лети.
Шта ће да бира?

Јато сокола,

Који разуму српскога бола:
Који ће правду искати знати;
Светињом нашом на браник стати;
Који се неће пузећи вити,
Никоме под скут неће се крити;
Који ће рећи мушки и смело,
Којим' ће бити аманет-дело:
Да српској патњи правда се стече,
— То нам је прво, — то нам најпрече.

* * *

Удице лете,
Мрежа се плете,
Да с' крајишнику правац помете.
Ровење мучко,
Осмејци глатки,
Лажљивих уста пољупци слатки;
Злато и претња,
Празни сбети, —
То ј' сада авет, која нам прети.
Крајишник нек се
Прошлости сети,
Пак ће савладат' и те авети.

Шетња по Новом Саду.

СХХХVIII.

До сада је била свеза између нас Новосађана и Будапештанаца доста лабава и несигурна, но сада смо хвала богу и дотичноме „баунтернемунгу „гвозденом“ свезом скопчани с господом Чивутима у Пешти, јер нас сад ево спаја топла и жарка — локомотива, те како смо сад добили жељезницу, моћи ћемо у будуће сваки час кад нам срце зажели отићи у Вац или будапештанску „Фортуну,“ а и из Карловаца ће се од сада моћи мало који дан у Будапешту трчкрати. Само што споро иде са том љупријом између Новосађана и Карловчана и још ће се доста динамита потрошити морати, док се све камење (претиканија) шпренгује и доста ће воде дотле Дунавом протећи.

Жељезница је дакле ту, а помислите само, какви су до сада путови били, кад се из Карловаца ишло у Будапешту, или кад се из Будапеште шиљало што у Нови Сад! Гадни и каљави путови су то били! Тако да се на том путу равноправност народности до грла заглибила а аутономији мало није врат сломљен. Наши фондови су се такођер доста натили, јер су се по свакојаком чапашу труцкали и тресли, и скоро да се са свим истресу. До Даља на пример човек није могао ни доћи правим путем, него је морао чак на Будапешту окоштити. Ко се упутио био на конференцију какву у Турски Бечеј том се на грбавом путу што но кажу сав мозак потресао и пореметио. Ако си рад био из Новог Сада да одеш у Карловце а оно ти је на путу римска црква — Текија. Ако си хтео у Земун да идеш, ниси имао права преко банстола ићи, јер је пок. патријарх Маширевић само са борске посланике терао „на банстол,“ а није сваки смртан човек тако срећан, да је у оно време саборским послаником био. И у Београд није било до сада лако отићи, јер није било тако гвоздене свезе између Србије и Аустро-Угарске, као што ју сада Чедо-Широ-Стојанац уз Бонтуову помоћ саградеше, т. ј. није било жељезнице, него је до сада, н. пр. Бонтуа, увек мутни Дунав носио у Београд. И кроз Сомбор није могао човек сувим проћи, него је лако могао да покисне и да мокаризиће из њега.

Али сад је сасвим друкчије.

Сад кад пође какав господин из Карловаца у Будапешту а он преко Кера доспе баш тамо куд је пошао.

На жељезници се у опште угодно путује, те и ми путујемо на шима на све стране, а путују и наши нама (нашинама). Из Карловаца је сад лакше доћи у Дебрецин него у Даљ. „Посланице“ српских калуђера могу се данас пре читати у Будапешти, него иначе по целом нашем народу, где нема жељезнице ни „љубитеља чтенија“ за оваке ствари. На жељезници може сад лако и који београдски министар отићи у Карановац. На жељезници је већ и стога боље путovati него на пароброду, што на њој нема „цалкелнера“ ни таблетова. На жељезници кад се

горе путује не мора човек ни близу доћи жандарској варошици Футогу, где комесари и жандари, као органи сигурности, људе секу и убијају. Не мора се очешати ни о Калочу, од куд ми „с великом хвалом“ примамо књиге на поклон, у којима нам се унија густира. Кад је мала вода онда имамо на пароброду и ту непријатност, да можемо лако код Даља на сести, напротив пештанска господа возећи се на жељезници прелете преко равне Бачке и преко српских жеља тако, као да их и нема. Оно истина може се, сачувај боже, тој господи догодити, да им кола изиђу из колосека, те да се поизврђу са својих седишта, или да од горе са севера наиђу какви други ајзлибани, те да се сударе, онда буде богме и крвавих глава, али нека је далеко та мисао од нас, треба бити паметан, па за рана мислити на све евентуалности, и пазити на свашта, па се онда свака несрећа даје отклонити.

Аб.

УШТИПЦИ.

4 Читам у српским новинама, да су постали приседници судбених столова Геза Фаркаш из Арањош Марота, Хуго Трукс из Будапеште и Едмундо Кубица из Тренчина — и баш ми је мило да знам, те се нећу више за њих бринути.

* Поштар у Јасеновцу враћа српски „Школски лист“ управљен на тамошњу (претплаћену) православну општину са примедбом: „Збогом такове новине“. Тај Хрват мора бити да има врло много памети па би добро било, да нам мало одвади и пошље, а на њој тако исто напише: „Збогом такова памети!“

⊙ Из Митровице пишу „Застави“ да тамо неки „ванредни шаљивчина“ учини, те се првена скупштина и одбор већ две године не састају. — Какав ли тек „ванредни шаљивчина“ мора бити онај који је у стању учинити, да се наш народни сабор не састаје!

* Па кад је један „шаљивчина“ против држања црквене скупштине у Митровици — где су онда други, озбиљни људи?

□ У другом чланку у ономадашњој „Застави“ (бр. 20), вели се: „Можда нема народа на свету, који се свећим одушевљењем „папучи“ клања, него што је Хрват,“ — Ако се овде разумевају абуказе мове папуче, онда нека буду уверени Хрвати, да ћу им дати „отпуст грехова“ за вечита времена.

* „Видело“ јавља, да се у Србији оснива „друштво за сушење шљива.“ „Видело“ примећује, да би то од велике користи било по отадбину. И ми држимо да би по отадбину то било корисно, особито још, кад би ко г. г. министре послао у — суве шљиве.

† Неко нежно песничко срце пева у београдском „Брци“ песму за срећна пута Абердару у Рим, те завршује да му жели да „сломије врат.“ Е, ако ће мо се ми тако борити с нашим политичним противницима, и ако немамо племенитијег оружја, онда боље и ово да положимо!

□ Ал ја опет држим, да је то песнички производ. Само што то онда недолази од „песника“ него од „песнице.“

Аб.

Ескулапијаде.

Бележи их Озрен.

21.

Лечник. Ви мора да се врло мало крећете. Треба сваки дан бар један или два часа да ходате а не непрестано да седите. Шта сте ви?

Болесник. Ово је двадесет трећа година како сам у овој вароши писмоноша.

22.

Лечник. Милостива госпођо, не страшите се ни мало, ваше дете има само мали магарећи кашаљ а то није тако опасно.

Милостива госпођа. Но, томе се заиста чудим господине докторе. Тако мудро дете па да добије магарећи кашаљ.

23.

Лечник. Но, главобоља ми ваша већ не задаје бриге.

Болесник. Не би ни мени, да је ви имате господине докторе.

24.

Чивутин. Извините господин апотекару што вас сада узнемирујем, али мојој је жени врло незлило. Молим вас за пет новчића браузенулфера.

Лекар. Но јесте л' чули то је крајњи безобразлук! Због браузенулфера будите ви мене на овој зими као да чаша свеже воде не би исто тако помогла вашој госпођи као и браузенулвер.

Чивутин. Имате право господин-апотекару. Е, ви сте врло паметан човек. Шта ће мојој жени браузенулвер кад је чаша воде много јефтинија. Збогом, лаку ноћ желим!

25.

Болесник. „Та ви господине докторе имате ужасан катар. Што се не лечите?“

Доктор. Заверно сам се да никога забадава не лечим.“

26.

Лечник. (Једној сиротој жени). Ево ја сам вам прописао лекарију. Али сад назите добро, да сваког часа по једну пуну кашичицу те лекарије попијете, јер иначе ће вам слабо помоћи.

Жена. Онда вас молим господине докторе да ми и један сахат и једну кашичицу пропишете.

27.

Чива. Пошто су те капљице?

Лекар. Осамдесет новчића.

Чива. Ауха, господин апотекару! Ја сам сиромахан човек, дајте ми какве старе употребљиване капљице. Даћу вам четрдесет крајцара за њих.

28.

Лечник. Имате ли апетита?

Сељак. Имам, господин докторе.

Лечник. Спавате л' добро?

Сељак. Врло добро.

Лечник. А имате л' столице?

Сељак. То немам.

Лечник. Дакле вам то фали. А од када?

Сељак (мисли се) Па има томе ваљда већ и шест месеци. Од Духова.

Лечник. Шта од Духова ви немате столице?

Сељак. Јест господине од то доба.

Лечник. Па помислите само, данас је већ 29. јануар. Та то није могуће.

Сељак. Али је ипак тако. Прошле године имали смо још једну, али о Духовима скрљо је мој син Штева и ту последњу и од то доба немамо столице, до само једну велику и дугачку клупу.

Из старих времена.

Некад било, сад се приповеда.

I.

У Чуругу, у Шајкашкој, живео је неки познати несташко, по имену Вуја, који је више година провео у Тителу на робији, него код своје куће у Чуругу. Једном приликом, баш кад је са робије кући дсшао, не промишљајући се дуго, отиде једном Шваби колару у истом селу и позове га, да иду заједно да краду жито из неког амбара. Шваба му даде реч да пристаје, те кад дође ноћ, те и оно време, да се господар Стевин амбар буши, дође Вуја код Швабе, те га позове на посао.

Но Шваба се стаде премишљати, те ће рећи:

— Хе прате, ми нисме најпре тиванили шта ће биди, ако нас увади, па сатвори?

— Па нек затворе, тамо њима легло.

— Оће нас тера у Тителе!

— Па нек терају веру им њину!

— Е нек терају, али оће поме и да нас шипај!

— Па нек шипају зачин им њихов!

— Е праде, то би тобра била кад тамо шипај

Швапа, ал тамо у Тителе шипај Раџи, па кад ја тође, у глуда онда сви кашеш: уци Швапа, уци Швапа! Несмем ја, праде, крадем; — иди ти сама!

II.

У истом месту Чуругу био неки Сава Свачиј. За то су га звали „Свачиј“ што се на сваки свечари и свуда где се мукте пије и једе давао виђати и зван и незван. Тако на једни свечари запита га тотор: — Саво, кад си ти свечар?

Он одговори:

— О бечејском вашару.

(Ал' не рече о ком).

*

III.

Био неки Стева, јединац у удовице матере Јеле, која је с воћем и зелени трговала у Чуругу, те је с тога често ишла у Нови Сад по воће и зелен, а син кој Стева опет још чешће похађаше крчму преко пута. Матери додијало његово лумповање, па га стаде једном грдити:

— Хуљо пијаницо, несрећо и бекријо! Ди си — у бирцу; ди си — у бирцу! Та ти си гори од горега, нема већег бекрије од тебе у целом селу!

— Има мати и гори од мене!

— Па ко је гори лумпов од тебе, дед реци!

— Стева Радичевић, он и ноћива у бирцузу, одговори син.

(Ваља знати да је Стева Радичевић у оно време био министар кнеза Милоша, па је с кнезом заједно пребеглао, те је у Чуругу држао аренду од риболова Цигуре па не имајући конака, ноћивао је у бирцузу. За то је Стева назвао њега већим лумпом, јер он се у бирцу није само ранио и појио, него онде и спавао).

М.

Чивутски новац.

У риту око Панчева нашли су неки људи копајући долме изван број стари новаца, на којима беше напис: „Pro libertate.“ Неки држаху да је новац римски, други пак доказиваху да је новац Ракоцијев, па то ће неки Чивутин, који се ту десио рећи: Господо моја, није то новац ни римски, ни Ракоцијев, него ако хоћете да знате то је новац чивутски. — А како то? питаху га остали. „Ето — вели — зар не видите, да на новцу стоји „lieber Tate!“,

Швића.

Из школе.

Учитељ. Децо, ко би ми од вас знао казати ко су то били Адам и Ева?

Миша (дигне руку).

Учитељ. Но, Мишо, дед реци ко су били Адам и Ева?

Миша. Адам је био алвација, продавао је зимус пред нашом кућом алву, а Ева је била код нас куварица.

Швића.

Ђука и Шука.

Ђука. Јеси л' читао оно „Припославо“ у „Застави“?

Шука. Читао сам, како неби ја читао, што тако велике госпоје пишу.

Ђука. Па шта велиш на то?

Шука. Ја држим да оно није „Припославо“

Ђука. Него?

Шука. „Припославо.“

Ђука. Шта су то, богати, „Verhältnisse privater Natur“?

Шука. То је нешто, што није за јавност.

Ђука. А, дакле је нешто што је тајно, те не треба да излази на видик, него бива онако у помрчини.

Ђука. Зашто је, Шуко, штампано у „Застави“ оно „припославо“, у ком она велика госпоја приповеда, како је ишла у вече „пешке“ кући?

Шука. За то, јер кад она иде пешке, то треба да дође у новине, јер она иде иначе на каруцама (туђим) са четири коња.

Нобл-бал.

То је био нобл-бал

Моја соба; друштво фино:
Ја и чаша и бокал.

Неста свеће, — оста мрак
Ноћ је била, па и прође,
Сјутра сину зорин зрак.

У чашици баш ни трун, —
Баш ни млаза какве влаге,
А мој бокал разом пун.

Ноћ је прошла здраво мирно:
Чашу нисам с места крено,
Бокал нисам ни додир'о.

Сад ће песма да ме ода,
С правим стањем да вас позна:
У бокалу ј' била — вода
(За то ј' песма тако прозна)

Зарија.

За дивно чудо

Неки Гедеон у Турском народу пева (не знамо коме) и вели:

„А ви бубе, тек тупите зубе“, Тај Гедеон знајући да нека силом-господа имају свога (Ацу) Зуба, мисли да и друге бубе имају зубе. —

Али су добро учили зоологију.

Т.

Доктори.

— Но чујте господине колега — рече један доктор свом другу — ви сте ме лепо насадили, док сам путовао.

— Како то колега?

— Ја сам вам предао моје болеснике, које већ од година лечим а ви сте их за две недеље све излечили; ви сте хрђав доктор.

Ћира. Каква је разлика између Бонтуа и нови Бонова у Србији.

Спира. И Бонту је био неки Бон који је увек био ту, кад год (му) је требало новца. А Бон можеш имати и у руци, па ти ипак новац није ту.

Ћира. Малко је заплетено. Али баш за то разумем.

Ћира. Ала се „Турски Марод“ ужурбао, што не може да погоди ко је писао овај подлистак у „Застави“, који његов протосниђел не задева за огледало.

Спира. Јесте. Не може да га погоди. И то је опет најновији доказ, како су ти турски клерикалци непогодни. Јер да има поштене намере у тој котерији, ми би се већ давно погодили.

Из филологије.

У једном друштву, после разна друга разговора дошло се и на филологију. — Истраживали су корење и постанак многих српских речи. Па ће један запитати: Од куд долази и како је постала та реч огледало? шта јој је основа? и т. д.

Сваки је објашњивао то питање на свој начин, како је знао — на послетку рече један. „Господо то није српска реч, она је случајем постала, она је буквалан превод немачке реченице: О schau, es hat gegeben! — О гле дало! — дакле: „огледало.“ И сви му се поклонилише.

Ћускија.

О новој години.

Шегрт: Смем још што молити господине?

Господар: Но?

Шегрт: Молим вас да ми дате писмену сведочбу, да нисам ништа добио за „трингелд“, јер иначе неће ми веровати мајсторица.

„Припослано.“

Припослано је што и послано, дакле то је опет нека посланица.

Хајд за Радића знамо ко га је научио писати посланице, знамо и то, да је то у Карловци научио, а познато ће бити, да је баш у двору карловачком писана, а знамо и да је за љубав Германову писана, али нам је заговетка, ко је ову посланицу генераличину произвео и где је она писана или научила писати? И коме за љубав је та посланица писана?

М. з. о.

Госпођа Удивителна.

Мале приче.

Кројачки Рачун. Синчић: Погледај само драги оче, ове гусенице, знамените међу корисним животињама! Отац: Шта — међу корисним животињама? Боље погледај ти овај кројачки рачун твоје матере!
Бранивој.

Најмилији школски час.

Отац: Реци ми, Милане, који ти се школски час по најбоље допада?

Милан (после дугог устезања) Знаш ли драги оче, мени је најмилије четврт час одмарања.

Бранивој.

Матора буква.

Господар: Јоване иди на жељезницу па види када ће се последњи влак кренути.

(после два сата) **Господар:** Но ти си нека матора буква! где си се толико задржао?

Јован: Морао сам дуго чекати, али сада је баш отишао последни влак.

Бранивој.

Дечија досетка. Синчић: Хајде драги оче, да се играмо коња и коњаника; ја ћу бити коњаник а ти коњ.

Отац: А зашто баш ја да будем коњ, зар не би ти могао бити?

Синчић: Да те и ја могу једанпут поштено истући, беше синовљев одговор.

Бранивој.

Ко је вештији?

У једном друштву сви редом стану приповедати, шта је ко чуо и доживео занимљивога. Први ће рећи: „Браћо, познато је, да је мој деда од ујака био страстан ловац. — Једном дође му воља, да иде у лов, а не имађаше, што му требаше за лов, за то он — беше досетљив — доскочи злу, те понесе осовину од воловских кола намазану медом. Кад сусретне случајно медведа, пружи му један крај осовине; медвед је лизао и лизао, док осовина не прође кроз-а-њ и не изађе на други крај; — онда ти мој деда брже боље метну на оба краја осовине чивије — и донесе кући жива медведа!“

„Није то ништа — рече други — али отац моје пунице, када га пијаног нападе курјак, тури му руку у грло, па га ухвати за реп и преврну на наличе!“

„Све којешта — рече неки Мађар с уфитиљеним носом и брцима — али мог покојног деду Јаноша удари кугла из топа у десно око, па је после-сиромаш целог свог века остао — ћорав.“

Ћускија.

То је Шваба!

Муштрао каплар рекрута, а овај незна ни окресати ескерцир.

Госп. лаћман — Немац — гледао то, па се осече на рекрута:

Досетке, наивности и др. из дечијег света,

(Продужење).

Отац је, послом својим, морао да се дуже времена бави у другој вароши. Мати са двоје деце остала је код куће. Једаред се мати јако снаждила, бринула се што отац већ подавно не пише. Мала Мара хтела је своју матер да теши, па ето чујте како ју је тешила у наивности својој: „Немој се ти, мати, — вели — бринути. што нам отац не више; можда је болестан, па ће нам писати кад оздрави.“

Мала Катница желела је да и она иде на божић на јутрење. Зато је молила родитеље, кад пођу да и њу пробуде.

Ко ће тебе пробудити, — рече јој мати, — кад ти тврдо спаваш.

Ал она једнако мољакаше: Само ви мене викните, ја ћу већ мекано спавати.

Наша Ленка је веома бистро дете. Њена озбиљност јој тако лепо доликује. У њеном карактеру има нека црта строгости, којом се таки наоружа, чим јој ко каквом неумесном шалом или бесмислицом приступи, то не воле. И онда обично вртне из ње нека искра сатире.

А уја Коста баш зато воле да се с њоме шали

Једаред обећа јој Коста да ће јој купити лутку која говори.

Ленка се намргоди и рече: лутку, која говори?!

— Па да!

— А умели и да лаже?

Иста Ленка радо даје просјацима крајцару-две, — а и више само ако има. Али за чудо неможе да трпи кад јој просјак каже: фала!

Ономад сам гледао из прикрајка кад је просјаку изнела једну крајцару. Просјак јој поче захваљивати и благосиљати је.

А она му на то одговори: што мени говориш фала! — Нисам ја крајцару правила.

Иста Ленка уме и да буде поверљива, — али само према ономе, који с њоме озбиљно разговара. А то чини наш свештеник, који нам често у кућу долази и са Ленком никад не проводи шале, већ је поучава, и корисним стварима забавља (а то је њој и срце и душа).

И ономад је г. свештеник био код нас, па се са Ленком по своме начину забављао. А кад је пошао од нас, Ленка га пољуби у руку. — Чекајте то још није све. Кад је пона већ на пољу био, Ленка истрчи за њим, стигне га и кад се пона сагну да је у чело пољуби, она му пришапну на уво: Попо! поздравите богу!*)

*) За ове три последње белешке изричемо неподписаном писцу велику захвалност и молимо га да Ленку ни ода сада не губи из очију, и да нам пребележи и јави све, што значајно на њој налази. Већ ове три белешке довољне су, да сватко Ленку заволе, —
Ур.

Досетљив рачунџија.

Прозове учитељ ђака, па му зада један рачун из алгебре. Вак је кубурио и мучио се, али о једно запе, па ни маћи. Учитељ, да би извео на пут, хтеде му примером показивати: „Кад ти имаш 5. фор. у џепу, а треба шустеру да даш за ципеле 5. фор, шта ти онда остаје?“

„Ципеле;“ — одговори досетљиви рачунџија.

Ћускија.

Ту езел!

Молим, господи-лаћман, ја нисам тај?

А да ко је? запита лаћман, који је рад био, да зна, шта ће му свај одговорити.

То је Шваба! — рече рекрут. (Он је имао док је код куће био комшију Швабу који се звао Хизел. —)

Ћускија.

Најстарији човек на свету.

„Стармали“ радосно јавља свему свету, да је најстарији човек на целој земљи у Митровици. Зове се Коста Трумић, иначе је „ответник“ и уредник „Фрушке Горе.“ Ко не верује, нека прочита 1. број тога листа, па ће ваћи ово: „Похићајмо сви на биралиште последњег, тужног и тешког борављења од 255 год. у таму и мртвилу...“ Лепа старост! 255 година! Ко толико проживе, „у таму и мртвилу“, томе се несме замерити, што на другом месту будажњење „нашег јединца“ назива „математичком истином.“

Покојна „Зоља“.

Добро је комшију послушати.

Један веран слуга лошег господара отиде истом (који је био солгабиров) да му као свом верном једну ствар изради велећи му када му ствар изради да његова јабука неће валити овај му обећа даће му зајиста израдити као што је и било, после неког времена позове га себи, овај обуче као прост човек стајаће руво промишљајући какву, би јабуку г. солгабирову понео. Напоследку сети се да господа радо после вечере по коју роткву поједу, дакле натовари пуну торбу роткве, нато дође његов комшија видећи га да се овај на пут спрема запита га куда је намеран, овај му све по реду одговори на то ће рећи комшија где би ти од срамоте носио роткве боље понеси једну торбу краставаца овај нато изручи и оде у башту те набере пуну торбу све зрели семењака краставаца и упути се с обећаном јабуком господину солгабирову, кад је тамо приспео куцне радосно на врата мислећи у себи какоће г. солгабирова с јабуком изненадити улазећи у собу одма скине торбу с рамена показујући дар који за труде г. солгабирове доноси му; овај кад опази краставце зазвони и на звоно дође солгин пандур овај му заповеди да истог човека изведе у авлију и сваки му краставац о главу разбије и да му више на очи не излази; пандур је своје учинио и овај сиромак са покуњеним носом оде

кући и одма дозове свога комшију да му се зафали што га је одвратио те није роткве однео те би га онај злосретни пандур како је ротква тврда убијо по на његову срећу краставци беху сами семењаци зрели те и мекани па му никакве шкоде (осим само срамоте) нанело није.

Рада Ра. . злија

Одговори нашег Домишљана.

IV

Добили смо филолошко питање, које гласи: Од-
куд долази маџарска реч **Сомсед**
(Szomszéd)?

На то наш домишљан одговара:

То ће јамачно бити почетни сло-
гови од ове две речи: **Сомноу** **седяшти**.

V.

Из Вршца пита један предплатник (in spe): Ка-
кво би се згодно име могло дати
протосинђелу Радићу?

На то наш Домишљан одговора:

Канонером гане можемо назвати;
јер канонера већ имамо; можда би му
најбоље додиковало да буде **каноник**.

VI

Добили смо питање овако: Били се могло
доказати, да калуђери не греше.

На то наш домишљан одговара:

Би! Јер није грех оно што улази
у уста, већ оно што излази из уста. —
А калуђери су се досетили па негово-
ре кроз уста, већ, — кроз нос.

Нека њега поједе!

Дошла егзекуција у село, па кад је ушла у јед-
ну кућу, а оно нема код куће никога од ста-
рији, само једно мушко дете од четир године, а у
колевици мали Лаза. Егзекутор запита онога старијег:
Море ди ти је мати?

Дете се поплаши и поче се уклањати, а егзеку-
тор да би дознао где му је мати, хтеде га још већ-
ма поплашити те ће му рећи:

— Говори ди ти је мати, ил љу те сад појести!

На то дечак показујући на оно мало дете у ко-
левици промуца:

— Немој мене појести, ја сам добар, него ено
поједи Лазу, он се у . . . !

Телеграм.

„Стармалом из Лике“. У подлиску „За-
ставе“ јављају нам, да „наш јединац“ тражи **митру**.
Код нас има на избор **Митра**, само ако не буде ка-
ноничке сметње.

Арачалан.

Одговори уредништва.

Б. Б. . . . љу. Наставите само. Радо ћемо примати.
И гвратије. Насмејали смо се. Али ипак нећемо
штампати.

О прошлости. Не можемо ништа рећи, док не
видимо да ли можда конач дело краси.

Јављамо

да је опште гласање наших претплатника досудило
прву награду хуморесци „Шта учини љубав.“
И награда од 20 фр. писцу је издата.

Другу награду досудило је хуморесци „Тако-
ски крст,“ која ће добити 10. фр. — Писац г. Ђ.
Ст. нека изволи јавити, на коју адресу да му се но-
вац изда.

Уредништво.

А сада расписујемо

НОВЕ НАГРАДЕ.

За две најбоље хумореске, које ће изићи у
подлиску „Стармалога“ до краја ове године.

Прва награда 25—30 фр.

Друга награда 15 фр.

Пресудиоци биће опет сами претплатници
„Стармалови.“

Уредништво.

„СЛОВИНАЦ“

број 5-ти за 1883.

доноси следећи садржај: Злохотник Људи. Уломак из
Шилера, пословино И. Стојановић (свршетак) — За-
носи из 1874 године од Матије Бана — Рајмунд
Кунић историчар од Ф. А. — Милева, пише М. Цар
— Ситнице. — Библиографија. — Огласи. — Слика:
Рајмунд Кунић. —

Словинац излази 1, 11 и 21 сваког месеца а це-
на му је у Дубровнику за целу годину 4 фор. Изван
Дубровника по свој царевини 5. фор. Преко границе
у злату: свуда по Европи 15 франака: по осталим
странама света 20 франака.

НОВЕ КЊИГЕ.

Дела Ђуре Јакшића. Књига IV. Приповетке. У Београду, у краљевско-српској држ. штампарији. 1883. Цена један и по динар.

Ослобођење Србије од Турака. Народна певанија у четир песме. Издање српске књижаре Браће М. Поповића, код Св. Саве, у Новоме Саду 1883. Цена 15 н. Miloš Obilić, srpska narodna pevaniја u 6 pesama. (Kako se peva svuda po Srpstvu). Izdanje srpske knjižare Braće M. Popovića u N. Sadu 1883. Cena je 15 novč.

БЕОГРАДСКИ ДНЕВНИК.

Лист за трговину, обртност, домаће и стране новости.

Издаје у Београду сваки дан (осим понедеоника). Доноси поуздане и брзе извештаје са главних пијаца, које се тичу наших трговаца. Бележи у кратко разне новости из Србије и из Београда. Уз овај лист иде као прилог:

ПУПОЉАК,

листак за забаву.

Уредник и издавалац је Корнел Јовановић. Цена за Аустро-Угарску годишње 10 фр. на по године 5 фр.

УЧИТЕЉ.

Орган учитељског удружења за образовање и васпитање.

Власник и издавалац: „Учитељско удружење.“

Издаје трипут месечно у Београду. Цена годишња за претплатнике из Аустроугарске 5 фр.

Леп дарак за одраслу женску децу!

СВЕСКА ДРУГА

ПРИПОВЕТКЕ МОЈОЈ КЋЕРИ

ОД Ј. М. БУЉА

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА.

на 8-ини 204 стране, цена само 60 нов.

У тој су књизи лепша од лепше ове приповетке: 1. Лажни дијаманат. 2. Златан новац. 3. Чешаљ што говори. 4. Соната. 5. Мала жива библиотека. 6. Винсенски катана. 7. Селско гробље. 8. Сестре судојенице. 9. Журнал, мода. 10. Мала газдарица. 11. Завршетак.

Ко жели за поклоне или за распродају да поручи више ових књига, нека се обрати подписатој накнадној штампарији, која ће према већој наручбини и рабате веће давати.

Такођер се још може добити и I. свеска ових поучних приповедака, по истој цени.

Штампарија А. Пајевћа у Н. Саду

ИЗИШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

ЧИТАНКА

ЗА

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ

ОДОБРЕНА

ОД СРПСКО-НАРОДНОГ ЦРКВЕНО ШКОЛСКОГ САВЕТА

Цена 28 новч.

Обраћајући пажњу г. г. школских старатеља и учитеља на ову нову књигу, препоручујемо уједно и остале школске књиге нашега ранијега издања, као:	
Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "

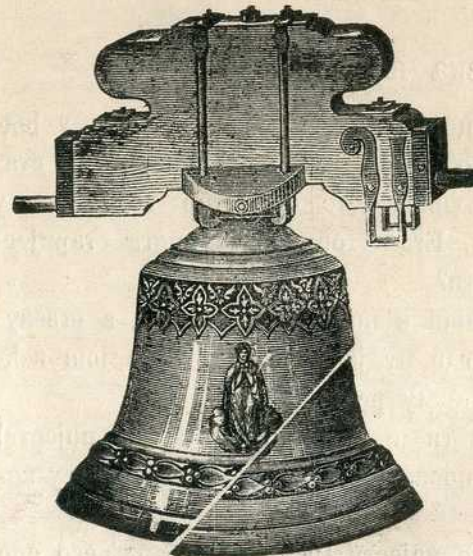
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Велика катавасија	1.— "
Мала катавасија	20 "
Ѓимнастичке игре са сликама. Део I.	1.— "
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама, друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књијарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књијарарама.

Штампарија А. Пајевћа у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ЗВОНА.

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом изработом.

3—6

Звоноливница ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА у Вршцу.